

- jeżeli warunek ten został wyrażony prostym i zrozumiałym językiem, zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13, w zakresie, w jakim mechanizm obliczania łącznej kwoty pożyczki oraz mający zastosowanie kurs wymiany są przedstawione w sposób przejrzysty, tak aby właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument był w stanie oszacować, w oparciu o jednoznaczne i zrozumiałe kryteria, wpływające dla niego z tej umowy konsekwencje ekonomiczne, w tym w szczególności całkowity koszt kredytu; albo — na wypadek gdyby okazało się, że wspomniany warunek jednak nie został wyrażony prostym i zrozumiałym językiem:
- jeżeli wspomniany warunek nie jest nieuczciwy w rozumieniu art. 3 ust. 1 tej dyrektywy lub — w wypadku gdyby miał nieuczciwy charakter — jeżeli odnośna umowa będzie mogła nadal obowiązywać po wyłączeniu z niej tego warunku zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13.

(¹) Dz.U. C 178 z 6.6.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy — Polska) — Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów/Orange Polska S.A.

(Sprawa C-628/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów — Pojęcie „agresywnej praktyki handlowej” — Obowiązek podjęcia przez konsumenta ostatecznej decyzji dotyczącej transakcji w obecności kuriera doręczającego ogólne warunki umowy)

(2019/C 263/04)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Strona pozwana: Orange Polska S.A.

Sentencja

Artykuł 2 lit. j) oraz art. 8 i 9 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady należy interpretować w ten sposób, że stosowanie przez przedsiębiorcę sposobu zawarcia lub zmiany umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, polegającego na tym, że konsument musi podjąć ostateczną decyzję dotyczącą transakcji w obecności kuriera doręczającego wzorzec umowy, bez możliwości swobodnego zapoznania się z jego treścią w obecności tego kuriera:

- nie w każdych okolicznościach stanowi agresywną praktykę handlową;

- nie stanowi agresywnej praktyki handlowej poprzez wywieranie bezprawnego nacisku jedynie ze względu na niewysłanie konsumentowi z wyprzedzeniem i w zindywidualizowany sposób, w szczególności pocztą elektroniczną lub na adres domowy, kompletu wzorców umów, jeżeli konsument przed wizytą kuriera miał możliwość zapoznania się z ich treścią, oraz
- stanowi agresywną praktykę handlową poprzez wywieranie bezprawnego nacisku w szczególności w przypadku, gdy przedsiębiorca lub jego kurier podejmują nieuczciwe działania skutkujące wywieraniem presji na konsumenta w taki sposób, że jego swoboda wyboru zostaje w znaczny sposób ograniczona, takie jak zachowania uciążliwe dla konsumenta lub zakłócające jego namysł nad podejmowaną decyzją dotyczącą transakcji.

(¹) Dz.U. C 104 z 19.3.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 23 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Oldenburg — Niemcy) — ReFood GmbH & Co.KG/Landwirtschaftskammer Niedersachsen

(Sprawa C-634/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Przemieszczanie odpadów w obrębie Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 — Artykuł 1 ust. 3 lit. d) — Zakres stosowania — Rozporządzenie (WE) nr 1069/2009 — Przemieszczanie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego)

(2019/C 263/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Oldenburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ReFood GmbH & Co.KG

Strona pozwana: Landwirtschaftskammer Niedersachsen

Sentencja

Artykuł 1 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów należy interpretować w ten sposób, że przemieszczanie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego objętych zakresem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenia o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego), jest wyłączone z zakresu stosowania rozporządzenia nr 1013/2006, poza przypadkami, w których rozporządzenie nr 1069/2009 wyraźnie przewiduje stosowanie rozporządzenia nr 1013/2006.

(¹) Dz.U. C 52 z 12.2.2018.